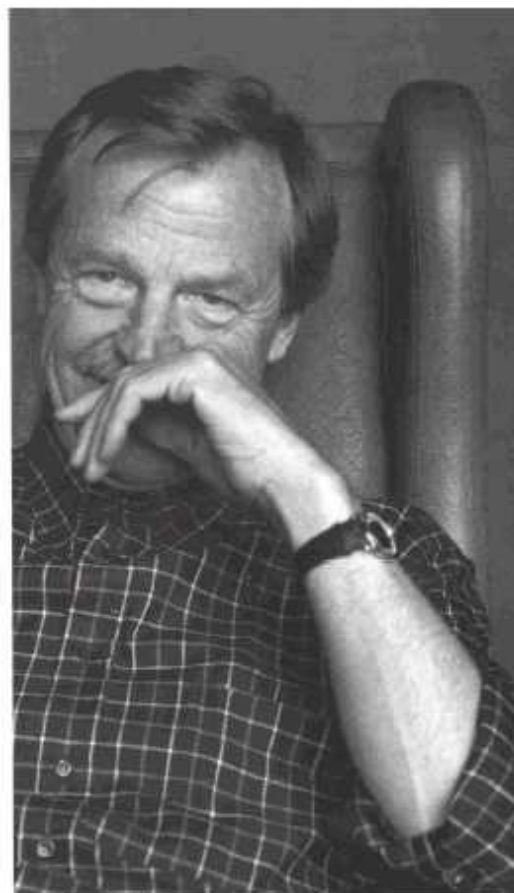

SIEGFRIED LOCH & ACT 10 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

Πριν από 10 χρόνια,
ο συνεργάτης μας Ηλίας Τάτσης
είχε μιλήσει με τον Siegfried Loch
για τη νέα και πολλά υποσχόμενη
(τότε) εταιρία του, την ACT.

Μετά από 10 χρόνια, οι
υποσχέσεις του Loch και της ACT
είναι πια πραγματικότητα. Και
πολλά απ' όσα ειπώθηκαν τότε,
διατηρούν την αξία τους.

Γι' αυτό αναδημοσιεύουμε
(από το Jazz & Tzaz, τεύχος 37)
ένα μέρος της συνέντευξης...

S.L. Κατάγομαι απ' την Ανατ. Γερμανία, αλλά η οικογένειά μου μετακόμισε στην Δυτική το 1955 όταν ήμουν 15 ετών. Τότε ήταν που είχα και την πρώτη μου επαφή με την jazz: στο Λινόβερο παρακολούθησα μία συναυλία του Sidney Bechet και αυτό το γεγονός άλλαξε την ζωή μου. Αποφάσισα να φτιάξω την δική μου μπάντα, τους Red Opions όπου έπαιζα ντραμς και, παράλληλα, άρχισα να μαζεύω jazz δίσκους σαν μανιακός. Αργότερα, το 1960, επηρεάστηκα πολύ από τον Klaus Doldinger – που έγινε ο ήρωάς μου, όμως ήταν φανερό ότι δεν θα μπορούσα ποτέ να γίνω μέλος της μπάντας του γιατί δεν ήμουν τόσο καλός μουσικός. Αποφάσισα λοιπόν να γίνω παραγωγός και κάποια στιγμή να δημιουργήσω την δική μου jazz εταιρεία. Αυτό ήταν το όραμά μου. Όμως από κάπου έπρεπε ν' αρχίσω. Έτσι έγινα πωλητής στο τμήμα jazz της EMI έχοντας την δυνατότητα πολλοί απ' τους δίσκους που πωλούσα να μπαίνουν και στη δική μου συλλογή. Το 1962 έγινα label manager για την jazz στην Phonograph και μ' αυτή την ιδιότητα υπέγραψα αμέσως τον Klaus και έγινα ο παραγωγός του για περισσότερα από δέκα χρόνια και για πιο πολλά από 20 albums. Κατόπιν με ακολούθησε στην Liberty όπου έγινα διευθυντής το 1966 και έπειτα το 1971 στη WEA. Εκεί μετά από 5 χρόνια, έγινα διευθυντής μένοντας σ' αυτή την θέση μέχρι το 1987. Σαν

διευθυντής όλ' αυτά τα χρόνια δεν είχα την ευκαιρία να κάνω παραγωγές όπως στα 60's. Τότε λοιπόν το 1987 αποφάσισα να φύγω και να ξαναγυρίσω στα παλιά μου όνειρα. Χρειάστηκαν πολλές προσπάθειες και η ειλικρινής υποστήριξη φίλων για να γίνει η ACT πραγματικότητα το 1992. Φυσικά δεν παραξένεψε κανέναν ότι ο πρώτος δίσκος που κυκλοφόρησα ήταν ένα best of του Klaus Doldinger απ' την περίοδο όταν ήμουν παραγωγός του, δηλαδή 1962-1975.

H.T. Ποια είναι η φιλοσοφία της ACT και ποιοι οι στόχοι της.

S.L. Η φιλοσοφία της ACT δεν είναι να αντιγράψει αμερικάνικες jazz εταιρείες μολονότι σέβομαι και αναγνωρίζω τον ρόλο τους και την προσφορά τους. Τι λόγια να βρει κανείς για να μιλήσει για εταιρείες όπως η Verve, η Blue Note, η Impulse ή για την ECM εδώ στην Ευρώπη. Πίστευα πάντα ότι η jazz ανήκει στο πλατύ κοινό γιατί η jazz ήταν και είναι ένα κωνευτήρι διαφορετικών και πολλές φορές ετερόκλητων πραγμάτων. Κάποια στιγμή όμως οι κριτικοί την απομόνωσαν σ' ένα κρυσό κλουβί χωρίς όμως ποτέ το κοινό να χάσει το ενδιαφέρον του γι' αυτήν. Η jazz πρέπει να παραμείνει δυναμική συγχωνεύοντας διαφορετικές κουλτούρες και φιλοδοξία της εταιρείας μου είναι

να συνεχίσει την Ευρωπαϊκή γλώσσα της jazz, δίνοντας την ευκαιρία σε καλλιτέχνες από διάφορα μέρη του κόσμου να συναντηθούν και να δημιουργήσουν κάτι μοναδικό...

H.T. Πιστεύετε ότι η Ευρώπη αντιμετωπίζει κάποιο πρόβλημα με την Αμερικάνικη πολιτιστική κυριαρχία και εάν ναι, τι θα έπρεπε να κάνει στην περίπτωση αυτή, η Ευρώπη;

S.L. Ο 20ος αιώνας κυριαρχείται απ' τους αμερικανούς όπως παλιότερα υπήρξαν οι Έλληνες ή οι Ρωμαίοι. Δεν είναι έκπληξη αυτό ούτε ότι καθοδηγούν τα γούστα της μαζικής αγοράς. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα συνεχίσουν έτσι τα πράγματα και τον επόμενο αιώνα. Έρχονται αλλαγές χωρίς όμως ακόμη να ξέρουμε τι είδους και από που ακριβώς έρχονται και αυτό ακριβώς είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον. Τα πράγματα ποτέ δεν είναι στατικά ούτε κοινωνικά ούτε πολιτισμικά. Και πάντα, πριν απ' τις πολιτικές εξελίξεις έρχονται οι πολιτισμικές.

H.T. Δέχετε τον διαχωρισμό μεταξύ «σοβαρής», και «ελαφράς» μουσικής και πώς βλέπετε τις δραστηριότητές ως κομμάτι της πολιτιστικής βιομηχανίας;

S.L. Κατ' αρχήν, ναι θεωρώ τον εαυτό μου μέρος της πολιτιστικής βιομηχανίας. Σίγουρα υπάρχει διαφορά μεταξύ «σοβαρής» και «ελαφράς» μουσικής όπως υπάρχει διαφορά ανάμεσα στις εφημερίδες και τα βιβλία. Υπάρχει η ποπ και ο κόσμος έχει το δικαίωμα σε μια μουσική διασκεδαστική που τον βοηθά να περάσει την ζωή του. Αυτή είναι η μία όψη. Υπάρχει και η άλλη, για εκείνους τους ανθρώπους που θέλουν να εισχωρήσουν πραγματικά στη μουσική, διεκδικώντας την καλύτερη ποιότητα και τους καλύτερους μουσικούς του καιρού τους ή του παρελθόντος. Σε γενικές γραμμές η jazz είναι ένα κομμάτι της σοβαρής μουσικής.

H.T. Έχετε ποτέ την αίσθηση ότι ανήκετε σε μια elite της τέχνης;

S.L. Όχι, δεν θεωρώ τον εαυτό μου μέρος κάποιας elite. Είμαι εραστής της μουσικής και είμαι ευχαριστημένος που μπορώ να κάνω πράγματα που θέλω πραγματικά. Επιθυμώ να δημιουργήσω τους πιο καλούς δίσκους στο μέτρο των δυνατοτήτων μου χωρίς να αναζητώ την εμπορική επιτυχία. Αν ήθελα να γίνω πλουσιότερος θα έκανα άλλου είδους δίσκους, όπως στα 60's που απέκτησα κάποια χρήματα απ' την παραγωγή rock 'n' roll και όχι βέβαια απ' τις παραγωγές jazz. Απ' αυτούς τους rock 'n' roll δίσκους απέκτησα φήμη και προσβάσεις στην μουσική βιομηχανία. Έτσι έγινα πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Warner και όχι λόγω της αγάπης μου για την jazz. Όταν όμως έφτασα σ' ένα σημείο θεώρησα ότι πρέπει να δώσω και κάτι στο οποίο πιστεύω και το αγαπώ και έτσι ξεκίνησε η ACT και η παραγωγή των δίσκων της. Βέβαια κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συνεχιστεί επ' άπειρο. Η εταιρεία πρέπει να λειτουργεί,

τουλάχιστον χωρίς απώλεια χρημάτων. Αλλά σίγουρα δεν προσδοκώ απ' την ACT να κάνω λεφτά και να γίνω πλούσιος, θα ήταν αυταπάτη να το πίστευα, με το είδος μουσικής που κάνω.

H.T. Μιλήστε μου λίγο για τη διαδικασία της παραγωγής ενός δίσκου. Απ' την επιλογή των καλλιτεχνών και του υλικού μέχρι τις τελικές ηχογραφήσεις και το lay out.

S.L. Δύο όψεις υπάρχουν απ' την πλευρά μου όταν κάνω κάτι τέτοιο. Η μία που συνηθίζω να κάνω περισσότερο τα τελευταία 4 χρόνια συνοψίζεται στα εξής. Σαν παραγωγός ξεκινώ με την συνολική σύλληψη όπως π.χ. στο jazzrap, που είναι δικό μου πνευματικό παιδί, αλλά αφού δεν είμαι ενορχηστρωτής, συνθέτης ή εκτελεστής πρέπει να βρω τους ανθρώπους εκείνους που θα μοιραστούν μαζί μου ειλικρινά τον ενθουσιασμό μου για το project και το όραμα. Τότε αρχίζει το γράψιμο της μουσικής, οι πρόβες, οι ηχογραφήσεις και όλα τα υπόλοιπα. Αυτή είναι η μία όψη μου ως παραγωγός. Η άλλη είναι η ανακάλυψη καλλιτεχνών όπως ο βιετναμέζος κιθαρίστας Nguyen Le, ένας φανταστικός μουσικός. Τότε τα πράγματα είναι διαφορετικά, ο καλλιτέχνης έχει την δική του οπτική, το δικό του όραμα για την μουσική που θέλει να κάνει. Ο Nguyen ήρθε σε μένα και μου ζήτησε να κάνω τον δίσκο «Tales from Vietnam», ο οποίος είναι ο δικός του τρόπος αναμέτρησης με την μουσική του κληρονομιά, γιατί αν και βιετναμέζος στην καταγωγή, μεγάλωσε και ζει στο Παρίσι. Έτσι είχε πολλά να μάθει μελετώντας την μουσική της χώρας του. Χρειάστηκε σχεδόν ένα χρόνο για να αισθανθεί έτοιμος. Τότε ήρθε πάλι και μου είπε «Τώρα μπορώ να το κάνω». Σ' αυτή την περίπτωση όπως είναι φυσικό εγώ δεν εμπλέκομαι γιατί ακριβώς δεν γνωρίζω πολλά γύρω απ' την βιετναμέζικη μουσική ώστε να μπορώ να παίξω ουσιαστικά τον ρόλο του παραγωγού. Άφησα λοιπόν όλο τον χώρο σ' αυτόν. Αυτοί λοιπόν είναι οι δύο τρόποι προσέγγισης στη δουλειά μου. Από εκεί και μετά υπάρχει το θέμα του προϋπολογισμού για κάθε δίσκο, πόσα χρήματα μπορείς να ξοδέψεις δηλαδή. Πρέπει να γνωρίζεις ότι σήμερα το εξώφυλλο, το promotion, η διαφήμιση κοστίζουν πολύ περισσότερο απ' ό,τι η ίδια η δημιουργία της μουσικής. Αν έχεις βέβαια μεγάλη ορχήστρα τότε πολλά κοστίζει και η μουσική αλλά συνήθως οι jazz δίσκοι ως μουσική απαιτούν πολύ λιγότερα σε σύγκριση μ' ό,τι επακολουθεί. Παλιότερα η μεγάλη επένδυση ήταν πάνω στη μουσική. Σήμερα τα πραγματικά μεγάλα έξοδα αρχίζουν μόλις θελήσεις να κάνεις τον δίσκο ευρύτερα γνωστό. Να στείλεις τον δίσκο σ' όλους τους δημοσιογράφους, να παλέψεις ώστε να τον ακούσουν και να γράψουν γι' αυτόν και μάλιστα όσο το δυνατόν περισσότεροι στο ίδιο χρονικό διάστημα ώστε να δημιουργηθεί κάποια δυνατή εντύπωση. Αυτό είναι το πιο δύσκολο και εξουθενωτικό, ψυχοφθόρο μέρος της όλης διαδικασίας. Η ηχογράφηση αυτή καθαυτή είναι διασκεδαστική, η προώθηση του δίσκου είναι άγχος.

Το Esbjorn Svensson Trio (ή e.s.t.) είναι το σχήμα που, τα τελευταία χρόνια, πάει ξανά την τζαζ στην πρώτη γραμμή. Δημιουργικότητα, φρεσκάδα στον ήχο και στις ιδέες, ομορφιά και αφηγηματικότητα στις συνθέσεις, δύναμη και αισθαντική επικοινωνιακή πληρότητα είναι που τείνουν να διαφοροποιήσουν την ομάδα των Esbjorn Svensson, Dan Berglund και Magnus Ostrom από το τρέχον διεθνές μείνστριμ των τζαζ προσώπων και happenings και, παράλληλα, δίνουν σ' εμάς την ευκαιρία να επανεξετάσουμε και να διευρύνουμε την αίσθηση (ή «άποψη») που έχουμε για την τζαζ. Με το νέο άλμπουμ, "Tuesday Wonderland" (ACT), που κυκλοφόρησε στις 22 Σεπτεμβρίου, το e.s.t. βρίσκεται ένα ακόμα βήμα μπροστά σε μια συναρπαστική πορεία που ήδη έχει περάσει τη δεκαετία – και είναι ανοιχτή στο μέλλον. Αλλά, κυρίως, στο παρόν που, κατά την άποψή μας, καταγράφει ότι καλύτερο συμβαίνει στη τζαζ, μέσα από αναρίθμητα live σε όλο τον κόσμο, με μουσικές που ανήκουν – και θα ανήκουν για πολύ ακόμα – στο top των προτιμήσεών μας. Ας υποδεχτούμε, λοιπόν, το Esbjorn Svensson Trio... **Γιώργος Χαρωνίτης**

Συνήθως, ένα «κλασικό» τζαζ τρίο (με πιάνο, μπάσο και ντραμς), σε ότι αφορά δημοφιλία, εμπορικότητα, επιτυχία κ.λπ. έχει περιορισμένες διαστάσεις – ή και αντίκρουση. Αυτό είναι κάτι που αποδεικνύεται ιστορικά. Όταν όμως ο τύπος, χωρίς καμιά επιφύλαξη, λέει πως πρόκειται για το «μιο χιπ πράγμα που συμβαίνει στην τζαζ αυτή τη στιγμή», οι πωλήσεις των δίσκων αυξάνονται με (περίπου) εκθετική ακολουθία και οι συναυλίες (σε Ευρώπη, Αμερική, Ιαπωνία κ.λπ.) γεμίζουν με αριθμούς – και κοινό – που μόνο στο ροκ συνήθισαμε να συναντάμε, ενώ η καλλιτεχνική ποιότητα της μουσικής και η εκφραστική δυναμική της εξελίσσονται μέρα με τη μέρα, τότε ξέρουμε ότι μιλάμε για το Esbjorn Svensson Trio ή, πιο απλά, e.s.t.

Τι σπέσιαλ έχει το τρίο των Esbjorn Svensson (πιάνο), Dan Berglund (μπάσο) και Magnus Ostrom (ντραμς), που τους ωθεί συνεχώς προς την κορυφή – ποιητική άμα και ποσοτική; Το περσινό τους, "Vaticum", ήταν το top τζαζ άλμπουμ σε πωλήσεις στην Ευρώπη ενώ το φετινό τους, το φρέσκο "Tuesday Wonderland", δείχνει να πηγαίνει με μεγαλύτερη ακόμα ταχύτητα. Αν συνεχίσουν έτσι οι τρεις θαυμάσιοι αυτοί Σουηδοί, σε μερικά χρόνια θα έχουν ένα τέτοιο impact διεθνώς που μόνο ο Miles Davis έχει πετύχει σε ευρύτητα από τον χώρο της τζαζ...

Το γκρουπ e.s.t. κάνει κάτι που κανένα άλλο γκρουπ («κλασικής» υφής, είτε πρόκειται για τζαζ είτε για ροκ) δεν έχει κάνει μέχρι σήμερα: ξεφεύγει από τα τυπικά και τα αναμενόμενα σχήματα, δεν ασχολείται με «στάνταρτς», δεν πιτίζει με «φόρμες» ή «νόρμες», κάνει μουσική τολημνή και ριζική/έλευθη – χωρίς όμως να υποβαθμίζει τα ισχυρά σημεία: τη μελωδία και το ρυθμό, την αφηγηματικότητα και την συγκίνηση, το fun και το όνειρο, τη δυναμική και την έκφραση... Από το πρώτο τους άλμπουμ όλα αυτά είχαν φανεί – όμως το "From Gagarin's Point of View" του 1999 ήταν που έδειξε πως κάτι διαφορετικό συμβαίνει στη σύγχρονη (no vocal) τζαζ: μια «άλλη» τζαζ, ακουστική και νέα, χωρίς acid – αλλά και χωρίς όρια – βρήκε τον δρόμο της για ν' αγγίξει το νεανικό κοινό των 00's. Με original ήχους, όπου εντάσσεται και η δημιουργική electronica και το alternative στοιχείο, και επιλεγμένες «παρενθέσεις» (από Thelonious Monk μέχρι Radiohead), το e.s.t. έδωσε μια καινούρια σοφιστικότητα στη σύγχρονη τζαζ – πιο όμορφη και πιο ζωτική, πιο ουσιαστική και πιο βαθιά από ότι προσφέρει η συνήθης pop (ή και τζαζ)...

Οι Svensson, Berglund και Ostrom είναι μουσικοί της νέας (γενικά το τοποθετούμε) γενιάς της ευρωπαϊκής τζαζ – και δη της σκανδιναβικής αντίληψης και ιδιορρυθμίας. Αυτό σημαίνει ότι είναι μουσικοί νοήμονες, ευφάνταστοι, δημιουργικοί, με ευαισθησίες, γνώσεις – και ικανότητες. Δηλαδή, πραγματικοί και ουσιαστικοί καλλιτέχνες. Επιπλέον, έχουν να αντλήσουν από πλούσιες παραδόσεις: τόσο από τους ανεξάντλητους θησαυρούς της κλασικής «αμερικάνικης» τζαζ όσο και από την παραδοσιακή «ονειρική» και ταξιδιάρικη ελεγεία της eurojazz (έντεχνης ή λαϊκής). Όλα αυτά όμως με μια βαθιά και βιωμένη ροκ αίσθηση (ή στάση), που ενοποιείται σ' αυτό που πραγματικά είναι η μουσική: ΣΥΝ-ΘΕΣΗ. Σύνθεση ήχων, συγκινήσεων, συναισθημάτων, εικόνων...

Και οι τρεις μουσικοί είχαν και έχουν προσωπικές καλλιτεχνικές ενασχολήσεις και projects (ο Svensson, φερ' ειπείν, έχει κάνει σπουδαία δουλειά με τον θαυμάσιο και σεκίντο τρομπονίστα Nils Landgren και γράφει εξαιρετικά τραγούδια – που τα έχει πει η Viktoria Tolstoy). Όμως και οι τρεις ξέρουν ότι το πραγματικό καλλιτεχνικό τους όχημα είναι το e.s.t. Μέσα από αυτό η δημιουργική τους έκφραση λειτουργεί στο μέγιστο – και λειτουργεί πάντα! Καμιά ιδέα κανενός μέλους (όσο καλή και αν ακούγεται) δεν βγαίνει προς τα έξω αν δεν την ενστερνιστούν και δεν την νιώσουν και οι τρεις. Αυτό το έχει τονίσει – και εξακολουθεί να το τονίζει – ο Esbjorn Svensson σε συνεντεύξεις του, ξεκαθαρίζοντας ότι δεν είναι «αρχηγός» ή οτιδήποτε άλλο. Το e.s.t. δημιουργεί τη μουσική του μέσα από το συλλογικό εγώ – και γι' αυτό «πιάνει» εύκολα τα «μηπδικά» πινακίσματα...

Φυσικά, το e.s.t., όσο μοναδικό κι αν είναι ως σύνολο, δεν προέρχεται από «παρθενογένεση»! Για την ακρίβεια, οι ριζές του είναι ισχυρές και βαθιές, ειδικά στον τρόπο και στο τζαζικό πεδίο που ο Keith Jarrett – όχι με το τρίο του, αλλά με το κουαρτέτο του – έφησκανε και δημιουργούσε νέες κατευθύνσεις στα seventies. Σπουδαίες μελωδίες και ξεσηκωτικοί ρυθμοί, αφηγηματικός και ουσιαστικός αυτοσχεδιασμός, «ταξιδιάρικη» διάθεση... Το Esbjorn Svensson Trio παίρνει τα πράγματα από εκεί και τα πάει παραπέρα. Αν και κατά βάση ακουστικό και «καθαρό» τζαζ γκρουπ, δεν διατάζει να χρησιμοποιεί ηλεκτρονικούς ήχους και ροκ grooves με έναν τρόπο που δεν θυμίζει τίποτα άλλο παρά e.s.t. Έτσι, ακούγοντας οποιοδήποτε άλμπουμ του γκρουπ, έχεις την αίσθηση ότι αυτή η μουσική, με αυτή την αλληλουχία και σύνθεση, παίζεται έτσι για πρώτη φορά – δεν έχει παιχτεί ποτέ ξανά! Αυτή η φρεσκάδα είναι που δίνει στο e.s.t. την ανταπόκριση που μόνο γνωστά και δημοφιλή γκρουπ μπορεί να έχουν. Από το πρώτο τους άλμπουμ ως το σημερινό "Tuesday Wonderland"...

TUESDAY WONDERLAND

Οι Τρίτες – θεωρητικά και γενικά – δεν έχουν κάτι τι ιδιαίτερο ώστε να αποτελούν λόγο καλλιτεχνικής αναφοράς. Για το e.s.t. όμως είναι μια συμβολική αφορμή για να επικεντρωθούν σ' αυτά τα «μικροπράγματα» της ζωής που, συνήθως, δεν τους δίνουμε κάποια σημασία αλλά όμως εκπέμπουν τη δική τους ομορφιά – η οποία, με την κατάλληλη επεξεργασία, μπορεί και να λάμψει! Αυτό ακριβώς συμβαίνει με το "Tuesday Wonderland", που είναι το καλύτερο (μέχρι στιγμής!) άλμπουμ του γκρουπ. «Αυτό που κάνουμε, η μουσική, για τη μεγάλη μάζα των ανθρώπων μπορεί να μη σημαίνει τίποτα, αλλά άμα αφήσεις τον εαυτό σου να σε παρούρει, μπορεί να σε πάρει μαζί της σε ένα ταξίδι όπου μπορείς να ανακαλύψεις τη δική σου χώρα των θαυμάτων – κι αυτό το ταξίδι μπορεί να αλλάξει την ίδια σου τη ζωή». Λόγια του ντράμμερ Magnus Ostrom – που είναι και ο άνθρωπος που βρίσκει ποιητικούς τίτλους για τα περισσότερα κομμάτια των e.s.t. – που αντικατοπτρίζουν μια αλήθεια που (προφανώς) ισχύει για όλη τη μουσική, σε κάθε τόπο και σε κάθε εποχή...

Esbjorn Svensson

Το "Tuesday Wonderland" είναι το 10ο άλμπουμ του γκρουπ που, στη 13χρονη πορεία του, δείχνει μια συνεχή εξέλιξη που αντικατοπτρίζει επακριβώς την «περιπέτεια» ενός ταξιδιού μέσω της μουσικής. Ακούγοντάς το κανείς, συνειδητοποιεί ότι το e.s.t. έχει τον δικό του τρόπο να γράφει την ιστορία του στη σύγχρονη τζαζ. Τα κομμάτια, χωρίς να έχουν άμεση σχέση το ένα με το άλλο, αποτελούν μια συνεχή εναλλαγή αφηγήσεων και εικόνων. Κάθε πέρασμα έχει τη δική του αξία και δύναμη. Σαν τελική εντύπωση: μουσική που κάνει τον χρόνο να σταματάει – ή να εκτείνεται...

VIATICUM

«Παίζουμε μουσική MAZI, οι τρεις μας, εδώ και πολύ καιρό – συνεπώς αυτό που παίζουμε είναι εντελώς ΦΥΣΙΚΟ για μας», τονίζει ο Esbjorn Svensson. Το "Viaticum", το περσινό εξαιρετικά πετυχημένο άλμπουμ του γκρουπ, έχει στενή σχέση με το ταξινό. Ήταν το άλμπουμ που, ουσιαστικά, σφράγισε την διεθνή επιτυχία του e.s.t. και βγήκε βαθμιαία σε τρεις εκδόσεις: απλό CD, SACD και σπέσιαλ Platinum Edition (διπλό με "bonus" live CD) – με μικρή διαφορά τιμής ανάμεσα σ' αυτές τις εκδόσεις. Ουσιαστικά, η «πολυμορφία» αυτή δεν αλλάζει την ουσία της μουσικής – παρέχει όμως τη δυνατότητα στον απαιτητικό μουσικόφιλο ακροατή να αντιληφθεί το πολυεπίπεδο της υψηλής ποιότητας του γκρουπ. Τέτοιες μουσικές (με βάθος, ένταση, πάθος, ομορφιά) είναι που χρειάζονται τις πολυποικίλες εκδόσεις – και όχι τα pop (ή άλλα) σκουπίδια... Με αυτό τον δίσκο, το e.s.t. κατακτάει ουσιαστικά και την Αμερική – δηλαδή το αμερικάνικο τζαζ κοινό, που είναι ιδιαίτερα knowledgeable και απαιτητικό, γνωρίζει και υποδέχεται μια μουσική που δίνει το πραγματικό σημερινό καλλιτεχνικό ύψος της τζαζ...

BACK FLASH!

1996. Esbjorn Svensson Trio Plays Monk

Σπουδαίο σημείο εκκίνησης: η σύμμεξη του ταλέντου με την ιδιοφυΐα. Το καλύτερο πεδίο ανάπτυξης της δημιουργικότητας στη τζαζ μπορεί να σταθμιστεί απόλυτα πάνω στα στάνταρντς της μουσικής του Thelonious Monk. Η μουσική του Monk, τονίζει ο Svensson, είναι ο καλύτερος καλλιτεχνικός αντικατοπτρισμός της ίδιας της ζωής: απλότητα και πολυπλοκότητα μαζί, σε συνδυασμούς μοναδικούς. Ένας ιδιαίτερα προαισιόδοξος πιανίστας όπως ο Esbjorn Svensson είναι αδύνατον να αποφύγει την πρόκληση – και να την ξεπεράσει επιτυχώς. Το άλμπουμ αυτό του 1996 (που επανεκδόθηκε το 2000 από την ACT) δίνει το νέο χρώμα σε μια υπέροχη μουσική...

1997. Winter In Venice

Μια ακόμα επανέκδοση (το 1999 από την ACT). Είναι η εικόνα του γκρουπ σαν δημιουργική μονάδα, με original συνθέσεις και προσέγγιση που τονίζει την μοναδικότητα του γκρουπ. Σε αντίθεση με τον τίτλο του άλμπουμ – που μπορεί να προδιαθέτει για dark moods! – η μουσική είναι φωτεινή, λαμπερή, όμορφη... Μελωδική και αφηγηματική, αποτελεί ένα καθαρό προίμιο του σημερινού στάτους του e.s.t.

1999. From Gagarin's Point of View

Είναι το πρώτο άλμπουμ του e.s.t. που κυκλοφόρησε έξω από τη σκανδιναβική αγορά – πανευρωπαϊκά και παγκόσμια – κάνοντας αίσθηση και δίνοντας μια σπουδαία εικόνα της δημιουργικής τζαζ του γκρουπ. Τα προηγούμενα άλμπουμ του γκρουπ ("When Everyone Has Gone" (Dragon, 1993), "Mr. & Mrs. Handkerchief" (Prophone, 1995), "EST Plays Monk" (BMG, 1996), και "Winter in Venice" (BMG, 1997)), μέχρι τότε ήταν σε γνώση μόνο των τοπικών τζαζόφιλων ή των super-connoisseurs – έτσι το άκουσμα ενός υπέροχου και καθ' ολοκληρίαν φρέσκου ήκου άρχισε να εξελίσσει τα πράγματα ραγδαία. Ο τίτλος που έδωσε ο Magnus Ostrom είναι ιδιαίτερα πετυχημένος: όπως ο Gagarin ήταν ο πρώτος

άνθρωπος που είδε τη γη από άλλη σκοπιά, έτσι και οι e.s.t. έδωσαν το δικό τους διαφορετικό όραμα για την τζαζ...

2000. Good Morning Susie Soho

Το γεγονός ότι το e.s.t., εν ριπή οφθαλμού, πούλαγε σχεδόν τριπλάσιες ποσότητες πάνω από τα πιο εμπορικά τζαζ ονόματα στην Ευρώπη, δεν επηρέασε καθόλου τη μουσική του. Ή, μάλλον, την επηρέασε ως προς το να γίνει καλύτερη. Το "Good Morning Susie Soho" είναι ένα άλμπουμ που αντικατοπτρίζει την τζαζική πληρότητα και ποιότητα του γκρουπ. Αν και είναι ηχογραφημένο στο στούντιο, δίνει την αίσθηση της ζωντικότητας της τζαζ όταν παίζεται live – και αυτό ήταν που άρεσε ακόμα πιο πολύ στα νεανικά (και συννήθιστα, εν πολλοίς, στη τζαζ) ακροατήρια που, στο πρόσωπο του e.s.t., συνειδητοποιούσαν μια νέα μουσική αισθητική – και αίσθηση...

2001. e.s.t. Live '95

Η τζαζ που έπαιζε το γκρουπ – μπροστά σε υπερενθουσιώδη ακροατήρια και σε κάθε γωνιά της γης – στο γύρισμα του αιώνα δεν διέφερε από αυτά που έδινε live στο ξεκίνημά του. Ο δίσκος αυτός, ηχογραφημένος μια πενταετία πριν από τη μεγάλη επιτυχία, δείχνει ότι η τζαζ του e.s.t. ήταν από την αρχή ζωντανή, έντονη και ΜΕΓΑΛΗ...

2002. Strange Place for Snow

Πολύ απλά, ένα υπέροχο σε σύλληψη και υλοποίηση άλμπουμ του e.s.t. Αν κάποιος επιμένουν σε ταμπέλες, το "Strange Place for Snow" μπορεί και να τους πείσει ότι τα όρια της πραγματικής τζαζ με την πραγματική pop δεν είναι καθόλου ευδιάκριτα. Μπορεί επίσης να κατανοήσει κανείς γιατί τόσο ο Pat Metheny όσο και ο Jamie Cullum είναι – ανάμεσα σε εκατομμύρια άλλους – φαν του γκρουπ...

2003. Seven Days of Falling

Ένα ultra-modern τζαζ άλμπουμ που δείχνει πως το e.s.t. υπερφαλόγησε το impact των μεγαλύτερων pop αστεριών. Ένα άλμπουμ υπέροχο, με μπλάντες και grooves, με δυναμικό ροκάρισμα, με ονειρικό feeling – ότι κανείς περιμένει... απρόσμενα από ένα άλμπουμ του e.s.t. Από εδώ και πέρα – αλλά και πριν...

2004. Live in Stockholm (DVD video)

Επειδή, πρακτικά, η δισκογραφία του e.s.t. είναι γεμάτη από διαμάντια – και top rated και top selling άλμπουμ – ένα οπτικό / μουσικό ντοκουμέντο ήταν αυτό που χρειαζόταν για να ολοκληρώσει την εικόνα, σε σχέση με την ενέργεια που εκλύει το γκρουπ στη σκηνή. Το "Live in Stockholm" παρουσιάζει υλικό μέχρι το 2000 και είναι πιο κοντά σε αυτό που μπορεί να έχει κανείς ως πραγματική live εμπειρία του Esbjorn Svensson Trio. Όσο για το ταξίδι, αυτό είναι εν εξέλιξη...

VOCAL JAZZ

Ένα από τα πολύ ισχυρά χαρτιά της ACT – που το προβάλλει μάλιστα και ως ειδικό label – είναι η τραγουδιστική τζαζ. Τα ονόματα που έχει βγάλει ως τώρα είναι σπουδαία, φρέσκα, ωραία και τραγουδούν τζαζ: νέα ή παλιά (με νέα όψη)...

RIGMOR GUSTAFSSON

Είναι πολύ πιθανόν τα καλύτερα ποπ τραγούδια να γίνονται ακόμα καλύτερα με τζαζ ένδυμα! Ακόμα κι αν αυτό ακούγεται υπερβολικό, η Rigmor Gustafsson το κάνει πράξη. Η θαυμάσια Σουηδέζα τραγουδίστρια, μέσα σε λίγα χρόνια, έχει να επιδείξει μια πολύ ιδιαίτερη τραγουδιστική εκφραστική και μια σημαντική ποιότητα ρεπερτορίου που συγκρίνεται με οποιαδήποτε από τις τρέχουσες σταρ της τζαζ – που και περισσότερα χρόνια έχουν και μεγαλύτερη performing εμπειρία. Η Rigmor Gustafsson μπορεί να θεωρείται η νέα Monica Zetterlund (η μεγαλύτερη τζαζ τραγουδίστρια της Σουηδίας), όμως λειτουργεί με καθαρά μοντέρνα κριτήρια. Έγινε γνωστή μέσα από τη συνεργασία της με τον Nils Landgren – όμως η «κλασική» τζαζ εκπαίδευσή της στην Αμερική έδειξε ότι μπορούσε πια να προχωρήσει μόνη της και να κατακτήσει το κοινό. Οι μέχρι τώρα (προσωπικοί) δίσκοι της Rigmor Gustafsson στην ACT (τρεις τον αριθμό) δείχνουν μια καλλιτέχνη με πλήρη εκφραστική / συγκινησιακή εμπέλεια στο τραγούδι, που ξέρει να κεντράρει την τέχνη της. Το πρόσφατο

άλμπουμ της, "On My Way to You", είναι αφιέρωμα στην τραγουδοποιία του μεγάλου Michel Legrand – που δίλωσε ιδιαίτερα συγκινημένος από την δυνατή ερμηνεία της Rigmor. Προηγουμένως, το "Close to You" – σε συνεργασία με τον πιανίστα Jacky Terrasson – ήταν tribute στην Dionne Warwick (δηλαδή, ουσιαστικά, στον Burt Bacharach). Και το πρώτο της, "I Will Wait for You", φτιάχτηκε μαζί με τον Nils Landgren σαν σφαιρικό αγκάλιασμα πολλών σημαντικών τραγουδιών μεγάλων τραγουδοποιών. Δεν είναι ν' απορεί κανείς που η Rigmor Gustafsson εκτοπίζει από τα τσαρτ τη Norah Jones...

VIKTORIA TOLSTOY

Στο τρίτο της άλμπουμ, "Pictures of Me", η Viktoria Tolstoy κάνει ουσιαστικά μια επιλογή αγαπημένων της τραγουδιών κοιτάζοντας την προσωπική της δυσκοθία και βγάζοντας μέσα από αυτήν πράγματα που μπορούν να θεωρηθούν top at first sight! Μιλάμε τώρα για τραγούδια των Paul Simon, Prince, Van Morrison, Peter Gabriel, Alan Parsons – αλλά και της Caecilie Norby και του Lars Danielsson (που είναι και ο υπεύθυνος για την παραγωγή). Αυτό που κυριαρχεί εδώ είναι feeling – και η εντύπωση ότι η ποπ τραγουδοποιία μπορεί και να διατηρείται και να γίνεται καλύτερη (μέσα σε μια εποχή που δείχνει να κυριαρχείται από την οθόνη). Σαν απόσταγμα, η μουσική και η ερμηνεία της Tolstoy βγαίνει πολύ πιο ώριμη από πριν γιατί αποτελεί κυρίως προϊόν συναισθημάτων και όχι διανόησης. Έχοντας περάσει τα 30 της, η τρισεγγονή του Λέοντος Τολστόυ, ανακαλύφθηκε ουσιαστικά από τον Esbjörn Svensson, τραγούδια του οποίου διακογράφησε στο ντεμπούτο της – και επανέλαβε και στο ντεμπούτο της στην ACT, το 2004, με το "Shining on You" (όπου, βέβαια, το e.s.t. είναι παρόν, μεταξύ άλλων όπως του Toots Thielemans).

ΦΩΤΟ: JORGE BRAVO

ACT VISIONS OF JAZZ

Με το περσινό "My Swedish Heart" – για το οποίο γράψαμε πέρσι τέτοιο καιρό – αποδίδεται ένα χρονικό ανθολόγιο σε μεγάλες στιγμές της σουηδικής τζαζ, μιας τζαζ που και μεγάλη ιστορία και μεγάλη αξία έχει. Η Viktoria Tolstoy είναι από τις νέες σελίδες που ξεχωρίζουν...

ΦΩΤΟ: STEVEN HABERLAND

SOLVEIGH SLETTAHLJELL

Το 2006 – για την ACT τουλάχιστον – είναι έτος Solveig Slettahjell. Η Νορβηγίδα τραγουδίστρια με το όμι και τόσο δύσκολο (προφέρεται «Σουλβάι Σλέτιεγελ» ή κάπως έτσι) όνομα έβγαλε τα τρία της άλμπουμ: στις αρχές της χρονιάς το "Pixedust" και προσφάτως το "Good Rain" και την επανέκδοση του "Silver". Όλα αυτά, έχοντας μαζί της ένα γκρουπ που ακούει στο όνομα Slow Motion Quintet. Έτσι, όλο το υλικό που υπάρχει αυτή τη στιγμή θεωρείται καινούριο και η ίδια η Solveig ανήκει σ' αυτό που λέμε νέα πρόσωπα. Σε σχέση μ' αυτό, είναι τουλάχιστον εντυπωσιακή. Μεγαλωμένη στο Trondheim μέσα σε μια τζαζική και φολκ – με θρησκευτικές ρίζες, αφού ο πατέρας της ήταν πάστορας – παράδοση, η Solveig ανέπτυξε ένα «υμνητικό» feeling, που το βγάζει τώρα στο τραγούδι της. Έχοντας και το Nordic φωνητικό χαρακτηριστικό, καλλιέργησε ένα ρεπερτόριο όπου μπλέκεται η κάντρι με την τζαζ και η λαϊκή νορβηγική παράδοση με το ροκ και τη σόουλ (σε στυλ Tom Waits ή Prince). Η εμφάνισή της, το 2004, στο φεστιβάλ Jazz Baltica ήταν εντυπωσιακή. Το ίδιο εντυπωσιακό ακούστηκε και το δισκογραφικό της ντεμπούτο στην ACT, το "Pixedust", όπου μια «άνετη», ολόου προσέγγιση σε ένα κατά βάση original υλικό με spirited αποχρώσεις, αφήνει ισχυρά ίχνη. Αυτά ήταν αρκετά ώστε να κάνουν πραγματικότητα την επανέκδοση (από την ACT) του πρώτου της άλμπουμ, "Silver", όσο και την έκδοση του καινούριου, "Good Rain". Με το Slow Motion σαν γκρουπ, η Solveig βγάζει στο φως τις λεπτομέρειες μιας τζαζ γνωστής μεν, αλλά με ουσία που κάποιες φορές χάνεται...

JULIA HULSMANN

Η σχέση της Γερμανίδας πιανίστριας Julia Hulsmann με το τραγούδι και την ποίηση είναι όχι μόνο εμφανής αλλά και σταθερή και μόνιμη. Για την ακρίβεια, η μουσική της αντιλείπει ποιότητες με το να κεντράρεται στη δύναμη του λόγου – και της μελωδίας, φυσικά. Γι' αυτό και το ηχογραφημένο της outtrip στην ACT έχει σχέση με την vocal jazz και όχι με το τυπικό που θα απασχολούσε μια πιανίστρια προικισμένη, με σοβαρή γνώση της τζαζ, της κλασικής αλλά και της pop. Στο "Scattering Poems", το πρώτο της άλμπουμ στην ACT, η Julia Hulsmann συνεργάζεται με τη Rebecca Bakken, μια Νορβηγίδα τραγουδίστρια που γνώρισε στη Νέα Υόρκη

ΦΩΤΟ: WOLKER BEUSHAUSEN

και την εντυπωσίασε τόσο πολύ που αποφάσισε να γράψει τραγούδια γι' αυτήν. Η ποίηση του E.E. Cummings – και δυο τραγούδια του Randy Newman και του Sting – έδωσαν το υλικό. Ο Randy Newman ήταν το δεύτερο βήμα: τα σπουδαία τραγούδια του έδωσαν το υλικό του "Come Closer" (που έχει υπότιτλο Celebrating Randy Newman). Αυτή τη φορά, η τραγουδίστρια της Vienna Art Orchestra, η Anna Lauvergnac, έχει τον πρώτο ρόλο. Και φέτος, με το "Good Morning Midnight", ένα πιο τολμηρό – αλλά εξίσου γοητευτικό – βήμα γίνεται. Ο Roger Cicero, ένας σπουδαίος σύγχρονος τραγουδιστής, μέσα από την μουσική / τραγουδοποιητική τέχνη της Julia Hulsmann, φέρνει στην τζαζ την ποίηση της Emily Dickinson από τον 19ο αιώνα στο σήμερα. Σοφιστικό – αλλά καθαρό και γοητευτικό pop...

JAZZ: WORLD & YOUNG & FOLK & GERMAN

Πρακτικά, ο κατάλογος της ACT σε σχέση με τη τζαζ είναι και μεγάλος και πολύμορφος – απλώνεται δε σε κάθε όψη της μουσικής, από την κλασική ως τη σύγχρονη και από την world ως τη λεγόμενη nu jazz. Έτσι, εμείς εδώ περιοριζόμαστε σε αναφορές που έχουν σχέση με το CD μας...

NGUYEN LE

Τον Γαλλοβιετναμέζο κιθαρίστα Nguyen Le πρέπει να τον θεωρούμε ως έναν από τους πιο γλαφυρούς σύγχρονους τζαζ μουσικούς. Αυτοδίδακτος ως μουσικός αλλά πανεπιστημιακά μορφωμένος στην multicultural αντίληψη, εφαρμόζει στην μουσική του προσέγγιση τον μεταμοντέρνο διεθνισμό – ή και εξωτισμό – αλλά με μια καθαρά hardcore προσέγγιση. Μπαίνοντας σε ροκ και φανκ μπάντες, τζαζ γκρουπ, αυτοσχεδιαστικά σχήματα, pop ορχήστρες και παίζοντας τόσο με contemporary όσο και με ethnic καλλιτέχνες, ο Nguyen Le έχει διαμορφώσει ένα ευρύ ηχητικό

πεδίο που το ανακαλεί και το χρησιμοποιεί αποτελεσματικά σε κάθε ιδιαίτερη περίπτωση και project. Το πιο πρόσφατο άλμπουμ του στην ACT λέγεται "Homescap" και είναι ένας δίσκος φτιαγμένος στο δικό του στούντιο, με όλη την άνεση που παρέχει μια ιδανική κατάσταση για δημιουργία. Παρέα με τους φίλους του, τον τρομπετίστα Paolo Fresu και τον ουτίστα Dhaffer Youssef, δημιουργούν μια πολύ όμορφη ατμόσφαιρα που αποτελεί μείγμα μεσογειακών, ανατολίτικων, αφρικάνικων, ασιατικών και ηλεκτρονικών ήχων. Μια ατμόσφαιρα μυστηριώδης, cantabile ή χορευτική – φυσική εξέλιξη της μέχρι τώρα δισκογραφίας του Le στην ACT, που ποικίλλει από συμμείξεις των πατρογονικών του ριζών ("Tales of Viet-Nam") μέχρι το αραβογαλλικό φυσικό περιβάλλον του ("Bakida"), από καθαρό ηλεκτρικό τζαζ ροκ ("Walking on the Tiger's Tale") ως το κλασικό κιθαριστικό δυναμικό του Jimi Hendrix ("Purple"). Ο Nguyen Le είναι ένας καλλιτέχνης που ξέρει καλά τη δύναμη της μουσικής...

RAMON VALLE

Ο Ramon Valle είναι ένας Κουβανός πιανίστας, ένας Κουβανός τζαζμαν – και μάλιστα από τους πλέον προχωρημένους και ταλαντούχους, όπως επισήμανε προ ετών ο μέγας Chucho Valdes. Αυτό δεν σημαίνει ότι η μουσική που κάνει είναι λάτιν ή λάτιν τζαζ. Αν και οι ρίζες του είναι ισχυρό στοιχείο της δημιουργικότητάς του, η τζαζ που κάνει είναι σύγχρονη (με την πιο ευρεία έννοια) και διεθνική (υπό την έννοια ότι, μορφικά αλλά και ουσιαστικά, είναι ανοικτή σε παντός είδους επίδραση). Το ότι, λοιπόν, ο προικισμένος αυτός πιανίστας – που ζει πια στην Ευρώπη – δεν ανήκει στο trend της λάτιν σκηνής (ενώ θα μπορούσε να το κάνει με πολύ μεγάλη άνεση), είναι στοιχείο ποιότητας και ουσίας. Ήδη, με το πρώτο του άλμπουμ στην ACT, "Danza Negra", επικεντρώνεται στη μουσική του Κουβανού συνθέτη Ernesto Lecuona – που το όνομά του έγινε γνωστό μέσω του Buena Vista Social Club – που, για την πολυμορφική μουσική της Κούβας είναι ότι ο Duke Ellington για την τζαζ ή ο Antonio Carlos Jobim για την βραζιλιάνικη μουσική. Το δεύτερο άλμπουμ του, "No Escape", είναι ένα προσωπικό ταξίδι του Ramon Valle στη σύγχρονη τζαζ. Μέσα του εμπλέκεται η Κούβα και η λάτιν μουσική – αλλά όχι με τον τρόπο που θα περίμενε κανείς. Και με ακόμα πιο καθαρό τρόπο, πέρασε ήρθε το άλμπουμ στη γνωστή εν εξέλιξη σειρά της ACT, με τίτλο "Piano Works", για τον Ramon Valle: "Memorias". Όλοι οι πιανίστες πρέπει να το ακούσουν και να το μελετήσουν – όλοι οι μουσικόφιλοι πρέπει να το απολαύσουν...

NEW ACTS!

Ανάμεσα στα νέα πρόσωπα που εμφανίζονται στον κατάλογο της ACT μέσα από νέες (φυσικά!) κυκλοφορίες ξεχωρίζει αυτό του τραγουδιστή / κιθαρίστα Torsten Goods. Μισός Γερμανός (από πατέρα), μισός Βορειοίρλανδός (από μητέρα), ο νεαρός τζαζ crooner εμφανίζεται με ένα πανίσχυρο – και πανέμορφο – άλμπουμ. "Irish Heart" είναι ο τίτλος του και (πολύ σωστά μαντέψατε!) έλκει την καταγωγή και την επίδρασή του από το κλασικό αριστουργηματικό εκείνο άλμπουμ, "My Irish Heartbeat", που έκανε προ 20ετίας (σχεδόν) ο Van Morrison με τους Chieftains. Πέραν του ότι περιέχει αρκετά tracks που είναι κομμάτια του Van Morrison ("No Religion", "Have I Told You Lately That I Love You?", "Moondance", "What Makes the Irish Heart Beat"), τα παραδοσιακά ιρλανδέζικα "she Moved Through the Fair" και "Carrickfergus" επιτείνουν την εντύπωση. Ο Torsten Goods είναι ένας πολύ ταλαντούχος καλλιτέχνης που, συνδυάζοντας George Benson, Wes Montgomery, Django Reinhardt με σύγχρονο feeling πετυχαίνει να μιλάει στις καρδιές...

Ο Michael Schiefel με το "Don't Touch My Animals" προσεγγίζει την αισθητική τελειότητα. Τραγουδιστής / βοκαλίστας στην παράδοση που εξέλιξε ο Bobby McFerrin, φτιάχνει μουσική MONO με τη φωνή του – όχι μόνο στο στούντιο αλλά και σε real time συνθήκες, στα live, με την καυόλληλη ιεχνουλογία. Εντυπωσιάζοντας ήδη από τη συμμετοχή / συνεργασία με τους Jazz Indeed, ο Michael Schiefel στο νέο του άλμπουμ δίνει μια πραγματική σόλο μουσική / θεατρική performance με απολύτως σύγχρονα εκφραστικά μέσα και δίνοντας καλλιτεχνική διεξοδό σε παλιές, καλές – και σταθερές – ερωτικές ευαισθησίες. Είναι μια εμπειρία...

Το γκρουπ [em], δηλαδή οι Michael Wollny (πιάνο), Eva Kruse (μπάσο) και Eric Schaefer (ντραμς), με το δεύτερο άλμπουμ τους, [em] II, πηγαίνουν ένα βήμα μπροστά την μουσική τους (που η ACT την παρουσιάζει, σωστά, κάτω από την ταμπέλα Young German Jazz). Συνθέσεις σύγχρονες, με έμφαση στο ρυθμικό και ομαδικό παίξιμο, με νεύρο και εμπισθησιμότητα ταυτόχρονα, που αντικατοπτρίζουν απόλυτα έναν έντεχνο τζαζικό ήχο όπως βγαίνει από το urban περιβάλλον μιας σύγχρονης, πολυπρόσωπης πόλης όπως το Βερολίνο. Φαίνεται ότι για την τζαζ τα πράγματα αλλάζουν ραγδαία στην Ευρώπη – ή, έστω, σε κάποια Ευρώπη. Το γκρουπ [em] και η young German jazz φαίνεται ότι το εκπροσωπούν...

Ούτε young ούτε German είναι ο μπασίστας Lars Danielsson. Βετεράνος Σουηδός τζαζμαν που όμως έχει βρει για το καλά τον δρόμο του μέσα στη λεγόμενη nu jazz. Το καινούριο του άλμπουμ λέγεται "Melange Bleu" και είναι σε συνεργασία με τον Bugge Wesseltoft και τον Nils Peter Molvaer. Αυτό που κάνει ο Lars Danielsson, είναι νέο – υπό την έννοια ότι εμπλέκει μια ευρεία προσέγγιση στη τζαζ, συνολικά, σαν ρυθμό και πχόχρωμα. Χωρίς να είναι dance, ή χωρίς να είναι «έντεχνο», το "Melange Bleu" δίνει μια σωστή απόχρωση. Όχι μόνο από τον τίτλο του...

ACT VISIONS OF JAZZ

ΦΩΤΟ: MICHAEL BREM

RICHIE BEIRACH / GREGOR HUEBNER / GEORGE MRIZ

Στο πλαίσιο της ACT, ο πιανίστας Richie Beirach δουλεύει συγκεκριμένα – και θεματικά ολοκληρωμένα – project με τη συνεργασία του βιολονίστα Gregor Huebner και του μπασίστα George Mraz. Είναι, δηλαδή, κάτι ιδιαίτερο – και απαιτητικό. Η ξεχωριστή αυτή αισθητική πορεία στη δισκογραφία ξεκινάει το 2000 με το άλμπουμ "Round About Bartok". Παλιοί βετεράνοι φίλοι και συνεργάτες ο Αμερικανός Beirach και ο Τσέχος (αλλά American Resident) Mraz, βρίσκουν τον Huebner και ξεκινούν: γύρω από τη μουσική του Μπάρτοκ – δηλαδή κλασικά θέματα με folk προέλευση, που μετασχηματίζονται σε τζαζ (ή συνδιαλέγονται με την τζαζ). Κάτι σαν «τρίτο ρεύμα», όπως θα λέγαμε παλιότερα. Το project είχε τόσο μεγάλη καλλιτεχνική επιτυχία που, το 2001, συνεχίστηκε πηγαίνοντας ένα βήμα παραπέρα: "Round About Federico Μοτρου". Η μουσική του σύγχρονου Καταλανού συνθέτη αποτέλεσε ένα πιο προκλητικό βήμα για το τρίο – φεύγοντας από τον ρομαντισμό προς την πιο abstract σύνθεση. Και το 2003 ήρθε το μπαρόκ με το "Round About Monteverdi". Αυτό το project ήταν μια αποκάλυψη και για τον ίδιο τον Richie Beirach – που οι κλασικές του γνώσεις σταματούσαν πίσω στον Μπαχ. Πιάνοντας, λοιπόν, τον Μοντεβέρνι – αλλά και τον Παλεστρίνα και τον Γκεζουάλντο και τον Περγκολέζι – η τζαζ πάει ακόμα πιο βαθιά στις ρίζες της, πολύ πιο πίσω από τη Νέα Ορλεάνη και το μπλουζ. Αυτό το ανακαλύπτουμε εμείς!

ΦΩΤΟ: LOURDES DELGADO

DAVID BINNEY

Από την Φλόριδα ως την Καλιφόρνια – και από εκεί στη Νέα Υόρκη και στον κόσμο – η τζαζ του σαξοφωνίστα David Binney είναι αυτό που λέμε σύγχρονη τζαζ. Ανήκει στο σύγχρονο μέινστριμ αλλά δεν είναι στυλιζαρισμένη. Μπορεί να μην συγκαταλέγεται ανάμεσα στα λεγόμενα «πρώτα ονόματα» της τζαζ, όμως ο David Binney έχει μια σημαντική ιστορία και παρουσία στη σκηνή – με σταθμούς όπως το γκρουπ Lost Tribe και με συνεργασίες εξέχουσες. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι, πέρα από σαξοφωνίστα,

είναι συνθέτης – και αυτή την ολοκληρωμένη καταγραφή της καλλιτεχνικής του προσωπικότητας παρουσιάζουν τα δυο άλμπουμ που έχει κάνει στην ACT. Το 2001 είναι το "South" – με Chris Potter, Uri Caine κ.λπ. – που, παρά τη λαμπρότητα των σολίστ, αναδεικνύει τη σύνθεση και τον «συλλογικό» ήχο. Με επιτυχημένη πορεία, το άλμπουμ αυτό άνοιξε τον δρόμο και για ένα δεύτερο το 2002, με τίτλο "Balance". Εδώ η συνθετική γραφή του David Binney είναι ηλεκτρική – και πιο φάνκι – και, φυσικά, οι αναφορές πηγαίνουν στην πρώτη εποχή του τζαζ ροκ ή της ηλεκτρικής τζαζ. Σ' αυτό το άλμπουμ ξεχωρίζει η παρουσία του κιθαρίστα Wayne Krantz – όμως και εδώ η σύνθεση και το σύνολο δίνουν τη βαρύτητα...

ΦΩΤΟ: CF WESENBERG

JENS THOMAS

Η παρουσία του Γερμανού πιανίστα – για μας – σφραγίστηκε από το άλμπουμ που έβγαλε στην ACT το 2000: "You Can't Keep a Good Cowboy Down – Jens Thomas Plays the Music of Ennio Morricone". Ήταν και εξακολουθεί να είναι – μια πολύ καλή προσέγγιση στη μεγάλη μουσική του Μασέστρου. Με γνώση και με σεβασμό – αλλά και με αίσθηση της

σημασίας των χρωμάτων και των ιδιαίτερων αρμονιών – ένας νέος πιανίστας, σε συνεργασία με τον τρομπετίστα Paolo Fresu και τον ακορντεονίστα Antonello Salis, με μέτρο και χωρίς (εκ)φραστικές υπερβολές, επικεντρώνεται στην ουσία. Είναι μια εμπειρία. Στη συνέχεια, ο Jens Thomas συνεργάστηκε με τον σαξοφωνίστα Christof Lauer – αρχικά στο "Shadows in the Rain" το 2001 (ένα ξεκάθαρο, σαφέστατο και θαυμάσιο "Sting Project" που κανείς δεν πρέπει να χάσει!) και στη συνέχεια στο "Pure Joy" του 2003, ένα ντουέτο υψηλού επιπέδου.

JOEL HARRISON

Είναι γνωστός από την δισκογραφική του παρουσία στην ACT αρχικά από το άλμπουμ "Free Country" – με guest συμμετοχή της Norah Jones. Ο Αμερικανός κιθαρίστας και τραγουδιστής δημιούργησε μια συλλογή / ανθολογία αμερικάνικης κάντρι, με ασυνήθιστες ερμηνείες και ενορχηστρώσεις που όμως είναι γοητευτικές και όμορφες – ίσως περισσότερο και από τις original. Αυτό έγινε το 2003. Στη συνέχεια, την επόμενη χρονιά, ήρθε το "So Long 2nd Street" – ως "Free Country II" – δείχνοντας ότι ο Joel Harrison είναι καλλιτέχνης με όραμα...

